

Neszlényi: Magyar Requiem a Liszt Ferenc Zeneakadémián, 1994. november 8.

Látomás

LISZT FERENCHEZ

Hosszú talárban közelít,
Arcán földöntúli ragyogás,
A Múza megcsókolta őt,
És mennyei kórus zeng hozsannát!

A „Szép” szülötte ő,
A harcos, bátor, szelíd óriás
A zene prófétájaként
Lelkét adta, s kora dicsérte szavát.

Új utak nyárfáin
Zengve süvít a szél,
A dal, a húr a lanton
A Mindencsodáról mesél:

„Hírhedett zenésze a világnak”,
Ünnepelt földi lény, ki
Az áhítat mély alázatával
Az embert szolgálta,
Isten szolgájaként.

Te vagy a pap, ki zenét is ír,
Vagy Ima az, mit komponálsz?
Csillag jelezte egykoron
Utad, életed, rapszódíád.

Muzsikád az Örök, a Jövő,
A Vágy, a Beteljesülés,
Harcos paripák zaja,
A múlt kárhozata
És minden emberi kín.

Élted testamentuma
Őrzi a kor szenvedéseit,
Mint hős Prométheusz
Az istenek szent sugallatát,
S múltja jövőbe néz.

1992. augusztus 8.

Liszt Ferenchez

Ötvenegy éves volt csak
mikor a világ sallangját
hangos háborúját
az Úr keresztje jegyében
enyhítón felváltotta
a zordon fekete „csuha” –

de az Élet fortisszimója
megállíthatatlanul
zengett tovább –
a gondolat istensége
és a muzsika végtelen
hatalmát dalolva –

a bezárt „kolostori kapu”
az élet által ünnepelt,
megalázott és agyondolgozott
törékeny világi testből
az alkotás extázisát
a Mennyebe szabadította... –

2002. február 27.

Wagnert hallgatok...

THE MEISTERSINGERS

Trombita harsog, síp remeg,
Zászlók lobogása szakít,
Élesen süt a zajba
A déli verőfény,
Pattan az öröm
Bűvös égi szikrája.

S jönnek egyre-másra
Impozáns akkordokban
Szép leventék sorai
Dali mesterségük
Hímes címerével!

Harsonák reze csillan a téren,
Dalol a győztes szép,
Az élet ritmusa dobol
S fortisszimója pezseg!

1988. november 4.

Un Sospiro

EGY LISZT-KÖLTEMÉNYHEZ

Egy hang, egy dobbanás,
Egy futam gazdag harmóniája
Rezeg az emlékek
Kaleidoszkópjában.

Egy sóhaj az éjszaka mélyén,
Hullámai a tengert is áthidalják
Magukkal sodorva
Életed.

S mint a visszhang,
Mely távolból bólogat,
Hárfa és citera húrja pendül:

Tovatűnő mámor a múlt,
Álmodó üzenetét már el-elfelejtéd,
Csak muzsikája részegít...

1986. november 24.

Dr. Nádas János emlékére

LISZT: IL LAMENTO ZENÉJÉRE

ÍRTA: NESZLÉNYI JUDITH

Földi utak poros ösvényeiről
A Hadak Útján rovod végtelen lépteid,
Fáradt harcok véres toprongyából
Palástot font Néked az Úr,
Hogy elmúltadban is dicsérd a magyart
A lélek birodalmában.

A fájdalom láthatatlan hálóján
Leperegtek a könnyek színtelen,
Az utolsó „Hozzád” is elhangzott,
S a menet bús reményektől fűtve
Kéz a kézben végre elindult
A „szebb jövő” szivárványán.

1992. szeptember 2.

Egy Liszt-költeményhez

VALE IMPROMPTU*

Árnyak suhannak
Párok libbennek
Negédes játéka
Örök szerelemnek
S a nagy Don Juan
Liszt Ferenc ujjain
Bűvölet és bravúr
Káprázatos húrján
Csendül a zongora...
S könnyű szivárványán
Kacéran hódító
Varázsos hangcsillám
Érzelmes fuvallat
Repdes szívek táján...

1973. október 21.

* Valse Impromptu, Liszt művének címe.

Liszt – A Villa d’Este szökőkútjai

Remekbe szabott mérnöki találmány
Ahogy csobban a víz, cseppenként, mint kristály
Pompázatos kastély, szökőkútja márvány
Villa d’Este kertje inspiráló látvány!

Cseppenként vagy simán folyva, elegánsan
Vagy épp egy vízesés szörnyű robajával
Szédít e víztömeg, zuhogó áradat
Tündér játékával, csábító bájával...

S az est bársonyában csobbanó víz árnyát
Szentjánosbogarak szárnyai világítják
Millió kis szikra, természet csodája...
Szípköszörvő fénye, Isten színjátéka!

És közben a kutak szüntelen csobognak
Nimfák és kentaurok szobrai állanak
Némán, mozdulatlan, cifa teremtmények
Ember szabta pózban, szüntelen mozgásban.

Zaj és hangzavar ez, örömteli lárma
Csodálatot keltett generációkban
És életet öltött versben, muzsikában
Több mint száz év óta zenél a világban!

1973. október 21.

Adagio Sostenuto

RACHMANINOFF 2. ZONGORAVERSENY

Mintha ledőltek volna az összes gátak
Úgy ömlik ez a nagy áradat, tarthatatlan...
Nem gondolat, de érzések összjátéka ez
A meggátolhatatlanul gyönyörű
A megoldhatatlan talány.

És az egyszerű gondolat tiszta patakja
Robbanó erejű folyamra szélesül
Állok tehetetlenül – sőt – élvezem
És hömpölygő áradatában elveszek.

Milliomodnyi rés, mely a szörnyű nyomás alatt
Enged ura akaratának – s az értelem sehol
És zúgva őrzöng bennem, szüntelen feszíti
Az erősnek hitt és látszó nőt.

Túlvilági erő vezérli fájó kezem sorsom énekére
Már elvesztem teljesen, csak a zene marad
Él, domborul és fortisszimója hamuvá éget
Az istenekkel párbeszélgetek...

Könnyem ömlik folyvást, zokogva áztatja arcom
Csodás emóció, kiapadhatatlan...
Gyerekm szalad be, kérdi: Anyu, baj van?
Nem, semmi... csak egy kicsit meghaltam...

1973. október 24.

Kodály Zoltán Tanár Úrhoz

Csendes, szapora lépteit úton-útfélen
Megállította a tanulni vágyók serege
És a 18-as terem katedrája
Legendás hírű okításokra emlékezik
Amit „szóval” nem lehet elmondani
Esetleg SÓ van, a zene mindent
Megértő és elsimító nyelvén...
Hol a Tanár Úr ellentmondást
El nem fogadó
Szeretetteli „helyesbítéseire” teszik rá
Az IDŐ megsemmisíthetetlen
Pecsétjét.

És az ember, ki sose vágyott
„cirkuszt csinálni magából”
a világ porondján ámította el
Népe egyszerű szép dalaival
Háry módra hetvenkedő kortársait
s e világpolgár tolla nyomán
„császár” udvarának
a díszévé vált
Hogy a történelem Aranykönyvében
Megmásíthatatlanul zengjen
Magyar Dávid Zsoltára!

1986. március

Dohnányi Ernő

ZENESZERZŐ, ZONGORAMŰVÉSZ

Miért nem hallok Rólad, zeneszerzők mesteréről
sehol egy műsort, méltatást, cikket vagy kettőt?
Még csak nem is játsszák szerzeményeidet,
éppen a hazádban felejtettek el Téged?

Életed fonala a nemzet hangja, alapító tagja, igazgatója,
zeneművésze, pedagógusa, karmestere, komponistája –
minden ifjú művész álma, általad nyert diplomája,
az Akadémiából a zene birodalmába!

Tanítványaidat sorra isteníti munkád múltja:
Anda Géza, Solti, Kilényi és Cziffra,
Nyíregyházy Ervin s a kis Fischer Annie,
és barátid: Weiner, Bartók, Kodály, Hubay –

Nem voltál se náci, sem pedig kommunista
műveiddel mégse díszít a műsor lapja –
miért nem halljuk szép, ihletett zenédet,
élvezetre komponált mesterműveidet?

Tündérmesék csillogó zongoraszólóit vagy
zenekarra szerzett színes programjait,
Szimfóniáid hangját, hegedűversenyét
miért nem hallja manapság a közönség –

Miért nem éneklik Szegedi misédet,
amit írtál a Dóm felszentelésére?
na, és hová lebegett el „Pierrette fátyola” –
miért nem játssza megint a magyar Opera?

Sorolhatnám bőven, egyenként is tovább,
vajh miért hagyjátok ki Dohnányi dalát?
Csodálatos művész, tanár, komponista,
mikor lesz már teljes az a programlista
a Te műveiddel is, istenáldotta zenész
Dohnányi Ernő zongoraművész!

2020. július 27. – Születésnapján

*Bartók Béla emlékére**

Járatlan ösvényen ismeretlen utak hívtak,
megszólaltatta a nép fiainak is a zongorát,
„tele szekérrel” az élet Makrokozmoszában
csikorgó kerékből is Zenét komponált.

Minden hallható hang csoda volt számára,
a rádió zaja vagy az autó fékje, sorompó zárja...
mindenben népének imája, dala volt
az ő igazi, „tisztá forrása” –

Ismeretlen népek dalát kottázta le,
ritmusok, hangzatok rémült orgiáját,
őserdők vadságát, őrijítő ritmusát,
„Mandarinok” gyilkos, kegyetlen világát –

Félelmetes titkát, ember, állat jaját,
rémtánc fantáziát, az évszázad kínját,
életre hívta az ember Concertóját
papírra vetítve saját monológját,
mindent, mi megjelent az élet színpadán!

Hazája kicsi volt, kellett a nagyvilág,
hogy tisztán megértse a zseni szavát,
a meg nem alkuvót, keresőt, feltalálót,
az örök kutatót, a lázas óriást...

2021. május

* Sajnos nem ismerhettem személyesen.

Rózsa Miklós

FILMZENESZERZŐ

A tizedik múzsa szülötte ő,
minden zenéje izgalma a film háttere,
a citera és lódobogás, csaták és mámor igézete,
midőn a széles vászon kinyílt!

A film vonzotta őt, a nagy játszótér, a világ,
ezt kereste ő a palóci falucskából is,
a föld kerekén meg sem állva
Hollywoodig, ez ösztönözte munkád –

A filmvilág minden műzsája ihlette őt,
még „Ben Hur” életét is megzenésítette,
lám, a „Bagdadi tolvaj” meg a „Dzsungel könyve”,
és „El Cid” csatája is muzsikát dalolt
„Elbűvölve” a hallgatóságot!

Mi is lenne a néma vászon, ha nem zenélne hozzá
egy hű magyar, ki ékezet nélkül nem fogadta el
az Oscar-díjat sem!
Miklós és Rózsa, hosszú ó-val – követelted,
angolul a magyar ékezeteket!

Ki tudná jobban elmesélni Július Cézár
vagy Marcus Antonius bánatát, hogy
hallod a „Quo Vadis” sugallatát, hol
lelked zenéje él, a film megfoghatatlan
bűvös világában, emberöltőkön át.

És a csodaszép lélek párosult az ősi
magyar pentatonnal, hisz benne van a
falu nótája és szíve,
harmóniában dobbant!